

Sygn. akt XII Ga 298/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: S.S.O. Jolanta Safader - Skwarlińska

Sędziowie: S.O. Bożena Kachnowicz - Kokot

S.O. Magdalena Kiedrowicz – Kopeć (spr.)

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Elżbieta Rochowicz

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2013 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością **w G.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 21 lutego 2013 roku, sygn. akt VI GC 1237/12

I. oddala apelację.

II. zasądza od pozwanego (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.** na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością **w G.** kwotę 300,00 zł. (trzysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne.

Sygn. akt XII Ga 298/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy w Gdyni w punkcie pierwszym zasądził od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 4.185,70 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty, a w punkcie drugim zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 827 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego:

Radca prawny P. Z. (1), działając na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego i (...) s.c. R. C.. P. Z., T. C. w G., wystawił pozwaną fakturę VAT nr:

- 01/05/2008 z dnia 12 maja 2007 r., tytułem sporządzenia powództwa przeciwegzekucyjnego, dwóch środków zaskarżenia oraz uczestnictwa w dwóch rozprawach w sprawie V GC 42/08 na kwotę 2.440 zł;

- 03/12/2007 z dnia 12 grudnia 2007 r., tytułem sporządzenia sprzeciwu w sprawie V GNc 2683/07 na kwotę 1.830 zł;

- 03/09/2008 z dnia 26 września 2008 r., tytułem zgłoszenia wierzytelności w stosunku do (...) Sp. z o. o. w likwidacji, odpowiedź na zażalenie w sprawie IV GC 1637/07 oraz uczestnictwo w rozprawie w sprawie V GC 42/08 na kwotę 1.830 zł;

- 08/12/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r., tytułem uczestnictwa w czterech rozprawach oraz sporządzenia trzech pism procesowych na kwotę 2.379 zł;

- 03/04/2009 z dnia 20 kwietnia 2009 r. tytułem uczestnictwa w czterech rozprawach oraz sporządzenia pięciu pism procesowych, na kwotę 2.501 zł.

Wskazane faktury zostały przez pozwaną zapłacone.

Wyrokiem z dnia 30 września 2008 roku Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku w sprawie o sygn. akt V GC 42/08 oddalił powództwo wniesione przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (pkt I wyroku), a w punkcie II zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W następstwie wywiezionej przez (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością apelacji Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o sygn. akt XII Ga 9/09 wyrokiem z dnia 23 marca 2009 r. w punkcie pierwszym sentencji apelację oddalił, a w punkcie drugim wyroku zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.

Pismem z dnia 16 lutego 2009 r. adwokat P. Z. (1) wezwał powoda do zapłaty kwoty 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zasądzonego ww. wyrokami w terminie 7 dni od doręczenia wezwania zaznaczając, że brak zapłaty skutkować będzie niezwłocznym wystąpieniem na drogę postępowania egzekucyjnego. W dniu 27 lutego 2009 roku adwokat T. C. (2) działając na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego i (...) s.c. R. C.. P. Z., T. C. w G., wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w sprawie o sygn. akt V GC 42/08 oraz sygn. akt XII Ga 9/09 na kwotę 3.600 zł. Kwota 3.600 zł została przez powoda przelana na rachunek bankowy wspomnianej kancelarii.

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2011 roku Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku w sprawie I C 1004/09 zasądził od H. S. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 22.220,63 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 maja 2009 roku do dnia zapłaty, a w punkcie trzecim rozstrzygnął o kosztach procesu w ten sposób, że zasądził od H. S. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 2.558,20 złotych.

Pismem z dnia 19 lipca 2011 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni, J. B. zawiadomił powoda o wszczęciu egzekucji w sprawie KM 4013/11 z wniosku wierzyciela – pozwanej na podstawie tytułów wykonawczych: wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 30 września 2008 r., sygn. akt V GC 42/08 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 19 stycznia 2011 r.; wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 13 lutego 2009 r., sygn. XII Ga 9/09 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 19 stycznia 2011 r.; postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 13 stycznia 2011 r., sygn. akt V GC 42/08 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 19 stycznia 2011 r. Pismem z dnia 19 lipca 2011 roku Komornik Sądowy zawiadomił powoda o zajęciu posiadanego przez niego w Bank (...) S.A. rachunku bankowego nr (...) i zakazie wypłat. W dniu 1 sierpnia 2011 roku powód wpłacił Komornikowi Sądowemu kwotę 4.185,70 złotych. W tym też dniu Komornik uchylił zajęcie rachunku bankowego w Banku (...) S.A. w sprawie egzekucyjnej KM (...) Powód pismem z dnia 16 sierpnia 2011 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.185,70 złotych w ciągu 7 dni od otrzymania pisma, wskazując że powód kwotę taką wpłaciła Komornikowi Sądowemu, a kwoty wynikające z wyroków zostały już wcześniej zapłacone. W piśmie z dnia 18 sierpnia

2011 roku, które zostało wysłane do H. S. oraz do powoda adwokat T. C. (3) wskazał, że kwestia zwrotu kwoty 4.185,70 złotych powinna być wyjaśniona z pozwanym. W piśmie tym wskazano, że T. C. (3) informuje i przypomina, że Kancelaria (...) s.c. wystąpiła o zapłatę kosztów zastępstwa procesowego w sprawie o sygn. akt V GC 42/08 oraz o sygn. akt XII Ga 9/09 w wysokości 3.600 zł, które zostały przez powoda uregulowane, na co Kancelaria wystawiła fakturę. T. C. (3) wskazał również, że powód został obciążony dwukrotnie kosztami, gdyż pozwany wystąpił z wnioskiem do komornika o wyegzekwowanie kwoty 3.600 zł. w związku z tym wnosi on o wyjaśnienie sprawy i zwrot przez pozwanego kwoty 4.185,70 złotych. W dniu 23 sierpnia 2011 roku Komornik Sądowy w sprawie KM (...) ustalił koszty niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji na kwotę 585,70 zł.

W piśmie z dnia 25 sierpnia 2011 roku pozwany wskazał powodowi, że wezwanie do zapłaty nie jest zasadne, ponieważ koszty zasądzone ww. wyrokami należne są pozwanemu.

Powód skierował również wezwanie do zapłaty żadnej kwoty do Kancelarii Radcy Prawnego i (...) s.c. R. C.. P. Z., T. C..

Powód pismem z dnia 24 kwietnia 2012 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.185,70 zł w terminie 7 dni od jego doręczenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

W odpowiedzi pozwany wskazał, iż roszczenie od powoda zostało zasądzone prawomocnym wyrokiem a wobec tego, że powód nie spełnił go dobrowolnie, zostało ono wyegzekwowane przez komornika. Powód nie wystąpił zaś z powództwem przeciwegzekucyjnym.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w zakresie, w jakim ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez stronę przeciwną. Sąd Rejonowy uwzględnił również twierdzenia stron w zakresie, w jakim nie pozostawały one ze sobą w sprzeczności (art. 230 k.p.c.). Wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na posiedzeniu w dniu 7 lutego 2013 roku osoby uprawnionej do reprezentacji powoda Sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron do wysłuchania pozwanego. Oceniając zeznania H. S. - prezesa zarządu pozwanego Sąd I instancji ocenił je jako godne wiary z wyjątkiem tej ich części, w której zeznała ona, że pozwany o ściągnięcie kosztów procesu wystąpił dopiero w 2011 roku albowiem „to przeleżało się w księgowości” (k. 820). Sąd Rejonowy odmówił również wiary tej części jej zeznań w której twierdziła, że w rozmowie z T. C. (4) usłyszała, iż nie ma takiej praktyki, aby kancelaria ściągała koszty, ponieważ oświadczenie to pozostawało w sprzeczności z treścią pisma z dnia 16 lutego 2009 roku adwokata P. Z. (1) stanowiącego wezwanie do zapłaty kosztów zastępstwa procesowego orzeczonych wyrokami, faktury podpisanej przez adwokata T. C. (3), w której mowa jest o kosztach zastępstwa procesowego, a także z treścią pisma z dnia 18 sierpnia 2011 roku, w którym mowa jest o wystąpieniu przez kancelarię o zapłatę kosztów zastępstwa procesowego od powoda.

Sąd Rejonowy dokonując oceny żądań pozwu oraz odnosząc się do zarzutów zgłoszonych przez pozwaną spółkę zaznaczył, że pozwany w odpowiedzi na pozew pozwany wskazywał na adwokata P. Z. (1) jako jego pełnomocnika procesowego, a zgodnie z art. 91 k.p.c. pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, nie wyłączając m.in. odbioru kosztów procesu od strony przeciwnej. Sąd I instancji stał na stanowisku, że nie informowanie pozwanego przez pełnomocnika, iż udzielone pełnomocnictwo upoważnia go do odbioru kosztów procesu od jego przeciwnika procesowego nie wpływa na zakres czynności, do których podjęcia umocowany był adwokat P. Z. (1). Sąd Rejonowy dodał również, że wobec zasady ignorantia iuris nocet okoliczność ta nie może szkodzić stronie powodowej. Odnosząc się do twierdzeń pozwanego, że powziął on wiedzę, iż powód dokonał zapłaty pełnomocnikowi pozwanego kosztów procesu dopiero po zapoznaniu się z treścią pisma z dnia 16 sierpnia 2011 roku, tuż po komorniczym wyegzekwowaniu należności od powoda Sąd Rejonowy zważył, że powód uiszczył koszty procesu pełnomocnikowi procesowemu – adwokatowi P. Z. (1), a zatem osobie działającej w imieniu pozwanego. W takiej sytuacji nie sposób zdaniem Sądu Rejonowego wywodzić, że powód nie dochował należytej staranności. Należność wpłacił on bowiem osobie, która z mocy samego prawa posiadała umocowanie do odebrania od niego kosztów procesu. Nadto w piśmie z dnia 16 lutego 2009 roku adwokat Z. zastrzegł, że w razie nie uiszczenia w terminie 7 dni zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 30 września 2008 roku, sygn. akt V GC 42/08 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku zapadłym w

sprawie o sygn. akt XII Ga 9/09 kosztów zastępstwa procesowego sprawa zostanie przekazana na drogę postępowania egzekucyjnego. Sąd Rejonowy zwrócił też uwagę, że powód przedłożył pismo z dnia 18 sierpnia 2011 roku, które zostało przesłane H. S. reprezentującej pozwaną spółkę, w którym adwokat T. C. (3) informował i przypominał, że Kancelaria « (...)» s.c. wystąpiła o zapłatę kosztów zastępstwa procesowego w sprawie sygn. akt IV GC 42/08 oraz XII Ga 9/09 w wysokości 3.600 zł brutto, które zostały uregulowane przez firmę (...) Sp. z o. o. w dniu 27 lutego 2009 roku. W świetle tego pisma Sąd Rejonowy odmówił wiary twierdzeniom pozwanego, iż dowiedział się on o tym, że powód dokonał zapłaty pełnomocnikowi pozwanej kosztów procesu dopiero z pisma z dnia 16 sierpnia 2011 roku. W piśmie z dnia 18 sierpnia 2011 roku jest bowiem mowa, że adwokat T. C. (3) „przypomina” pozwanemu o uregulowaniu przez powoda kosztów zasądzonych wyrokami w sprawie o sygn. akt VGC 42/08 oraz o sygn. akt XII Ga 9/09. Z uwagi na treść pisma T. C. (3) Sąd Rejonowy ocenił zeznania H. S. odnoszące się do braku wiedzy pozwanego o odbiorze kosztów przez P. Z. (1) również jako niewiarygodne. Sąd Rejonowy wziął także pod uwagę, że pozwany dopiero w 2011 roku wystąpił o ściągnięcie zasądzonych w tytułach wykonawczych kosztów zastępstwa procesowego pomimo tego, że prowadzenie działalności gospodarczej wymaga wykorzystania środków pieniężnych będących w dyspozycji spółki kapitałowej. W takiej sytuacji treść zeznań H. S., prezesa zarządu pozwanej – iż egzekwowanie zasądzonych kosztów nastąpiło po ponad dwu latach, ponieważ „przeleżało się w księgowości” nie była dla Sądu Rejonowego przekonywująca. Sąd Rejonowy nie podzielił zarzutu pozwanego, iż powód wiedząc, że zapłacił wcześniej winien z chwilą zajęcia jego rachunku bankowego przez komornika wystąpić z powództwem przeciwegzekucyjnym wskazując na brak zobowiązania, które wygasło. Sąd Rejonowy miał tu na uwadze, że uiszczenie kwoty żądanej przez komornika stanowiło jedyną możliwość niezwłocznego uzyskania uchylecia zajęcia rachunku bankowego. Sąd Rejonowy rozważając odpowiedzialność deliktową pozwanego na podstawie art. 415 k.c. wskazał, że w świetle tego przepisu winien zbadać, czy zachowanie pozwanego nosi cechy bezprawności, a następnie - w razie odpowiedzi twierdzącej – rozważyć kwestię zawinienia.

Sąd Rejonowy upatrywał bezprawności działania pozwanej w nie respektowaniu przepisów części trzeciej k.p.c. postępowanie egzekucyjne. Pozwany zainicjował bowiem postępowanie przed organem egzekucyjnym, gdy świadczenie zostało już przez powoda spełnione do rąk pełnomocnika procesowego pozwanego.

Kwestie winy pozwanego Sąd Rejonowy rozpatrywał w oparciu o przepis art. 416 k.c. zgodnie z którym osoba prawna obowiązana jest do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu. W ocenie Sądu Rejonowego zachowanie pozwanego należało kwalifikować jako winę umyślną, ponieważ H. S. zdawała sobie sprawę, iż koszty procesu zostały od powoda odebrane przez pełnomocnika pozwanego i pomimo to zdecydowała się na złożenie do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni w lipcu 2011 roku wniosku o wszczęcie egzekucji przeciwko powodowi. Zdaniem Sądu Rejonowego nawet nie podzielenie zasadności takiego stanowiska prowadzić musi do wniosku o nie dolożeniu przez pozwanego należytej staranności. Według Sądu Rejonowego pozwany powinien był bowiem zwrócić się do Kancelarii Radcy Prawnego i (...) s.c. R. C.. P. Z., T. C. o wskazanie podjętych przez pełnomocnika pozwanego względem powoda czynności, czy choćby wezwać powoda do zapłaty kosztów procesu stwierdzonych wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku w sprawie o sygn. akt V GC 42/08 oraz Sądu Okręgowego w Gdańsku, sygn. akt XII Ga 9/09. Według Sądu Rejonowego pozwany nie dopełnił wskazanych wyżej aktów staranności i zdecydował się na złożenie wniosku egzekucyjnego do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni, co przesądza winę pozwanego. Sąd Rejonowy wskazał też, że powód udowodnił zaistnienie i wysokość poniesionej szkody. Powód udowodnił bowiem, że dokonał zapłaty kosztów zastępstwa procesowego, a następnie doszło do niezasadnego uszczuplenia jego aktywów na skutek konieczności uiszczenia na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni kwoty 4.185,70 zł, co doprowadziło do uchylecia zajęcia rachunku bankowego powoda prowadzonego w Bank (...) S.A. (k. 22). Według Sądu Rejonowego bez złożenia wniosku egzekucyjnego przez pozwanego powód powyższej straty by nie poniósł. Sąd Rejonowy działając zatem na podstawie art. 416 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.185,70 zł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O świadczeniu odsetkowym Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., oraz art. 359 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu sformułowaną w art. 98 § 1 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie żądań pozwu i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Skarżący przedmiotowemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w sposób dowolny interpretując dokumenty polegające na ocenie dowodów zaprzeczającej logicznemu rozumowaniu, a mianowicie, że powód dochował należytej staranności płacąc za wystawioną przez pełnomocnika strony przeciwnej fakturę opiewającą na niewykonaną na rzecz powoda usługę, a także poprzez dokonanie oceny dowodów nie przestrzegając konieczności wszechstronności rozważenia dowodów.

- art. 210 § 2 k.p.c. polegające na nie uwzględnieniu przez Sąd okoliczności, że gdy jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w sytuacji gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest dowodami, zaprzeczenie to powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów, tymczasem na zarzut, iż wystawiając fakturę powodowi za świadczenie usługi pełnomocnik pozwanej działał również na rzecz powoda w tej czy innej sprawie powód lakonicznie w piśmie procesowym oświadczył jedynie gołosłownie, że są to insynuacje i że tak nie było,

- art. 6 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. w ten sposób, że Sąd za wiarygodne przyjął twierdzenia pozwu bez przeprowadzenia wnioskowanego przez samego powoda dowodu z wysłuchania strony powodowej, które to twierdzenia w tej sytuacji były całkowicie gołosłowne oraz poprzez przyjęcie przez Sąd zwolnienia z obowiązku udowodnienia przez powoda swych twierdzeń, zarówno dotyczących rzekomego działania pod przymusem przy dobrowolnym zapłaceniu egzekwowanej kwoty wobec ubiegania się o kredyt bankowy dotyczących motywu zemsty ze strony pozwanej w wystąpieniu z wnioskiem egzekucyjnym, a także okoliczności i powodów dla których powód zapłacił należność z faktury pełnomocnika przeciwnika procesowego,

- art. 230 k.p.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu i uznanie, że wyniki rozprawy nie pozwalają uznać za przyznanie przez powoda twierdzeń strony pozwanej, a także naruszenie zasady kontrydiktoryjności i równego traktowania stron procesu,

- art. 231 k.p.c. tj. sprzeczność ustaleń z zebrany materiał dowodowy sprawy, a mianowicie przyjęcie wbrew istniejącym dowodom, iż pozwana wiedziała przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego względem powoda, że powód dwa lata wcześniej dokonał już zapłaty kosztów zastępstwa procesowego do rąk pełnomocnika pozwanej i przyjęcie jako dowód treści pisma partnera kancelaryjnego pełnomocnika procesowego pozwanej wystosowanego już po wszczęciu egzekucji i dokonaniu zapłaty egzekwowanej kwoty przez powoda. Pismo to zawierające słowo „ przypominam” dało Sądowi podstawę do wysnucia kategorycznego wniosku, iż pozwana wcześniej wiedziała o realizacji tej kwoty podczas gdy na tę okoliczność nie przedstawiono jakichkolwiek dowodów,

- art. 91 k.p.c. tj. uznanie, iż w przedmiotowej sprawie pełnomocnictwo pełnomocnika pozwanej było pełnomocnictwem procesowym pełnym, a nie pełnomocnictwem ograniczonym wyłącznie do reprezentowania pozwanej przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku, chociaż taki wniosek wynika z treści pełnomocnictwa z dnia 19 listopada 2007 roku i w związku z faktem, iż kancelaria prawna pełnomocnika pozwanej nie prowadziła praktyki samodzielnego dokonywania odbioru zasądzonych na rzecz mocodawcy kosztów procesu pozwana ustnie ograniczyła zakres pełnomocnictwa wyłącznie do reprezentacji, zdaniem skarżącego takie ograniczenie nie musiało być również wyłączone w treści pełnomocnictwa, ponieważ nie zachodzi przypadek z art. 91 ust 4 k.p.c.

- art. 92 k.p.c. poprzez nie zbadanie zakresu pełnomocnictwa z dnia 19 listopada 2007 roku oraz poprzez nie uznanie, iż ww. pełnomocnictwo było pełnomocnictwem ograniczonym tylko do występowania pełnomocnika przed Sądem

i powinno być oceniane przy zastosowaniu przepisów kodeksu cywilnego zwłaszcza, że pełnomocnictwo wbrew ustaleniom Sądu nie nosiło w nazwie pełnomocnictwo procesowe,

- niezastosowanie art. 247 k.p.c. tj. nie przeprowadzenie dowodu ponad osnowę dokumentu z przesłuchania strony powodowej na okoliczność wystawienia faktury przez pełnomocnika pozwanej,

-art. 233 k.p.c. przez dowolne, nielogiczne, sprzeczne z zasadami racjonalnego myślenia niedanie wiary zeznaniom pozwanej pomimo braku zeznań powoda co do faktu wystawienia faktury powodowi przez pełnomocnika pozwanej, pomimo istnienia wcześniejszych faktur wystawianych przez pełnomocnika pozwanej za świadczone na jej rzecz usługi prawnicze oraz przez przeciwstawienie zeznaniom pozwanej, która oświadczyła, iż kancelaria pełnomocnika pozwanej nigdy samodzielnie nie występowała o zapłatę do rąk pełnomocnika zasądzonych na rzecz mocodawcy kosztów procesu treści pisma kancelarii pełnomocnika pozwanej z dnia 19 lutego 2009 roku (wezwania do zapłaty) skierowanego do powoda, a którego pozwana nie знаła i nie wiedziała o jego istnieniu, a także treści pisma partnera z kancelarii pełnomocnika pozwanej T. C. (3) z dnia 18.08.2011 roku, a więc z daty po zakończeniu egzekucji oraz faktury wystawionej powodowi przez kancelarię pełnomocnika pozwanej o której też pozwana nie wiedziała i dowiedziała się o jej istnieniu dopiero z pozwu.

Skarżący podniósł ponadto zarzut wadliwości ustaleń Sądu przez uznanie, że:

- pozwana bezprawnie działała występując z wnioskiem egzekucyjnym na podstawie prawomocnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności wyroku zasądzającego na jej rzecz należne jej z tytułu zwrotu poniesionych wydatków koszty zastępstwa procesowego, czym w ocenie skarżącego zanegował treść wyroku zasądzającego na rzecz pozwanej koszty procesu i legalność działania pozwanej na podstawie prawomocnego wyroku, która nie miała świadomości, że jej pełnomocnik procesowy odebrał pieniądze od powoda nie rozliczając się z nich z pozwaną.

- pozwana działała w zamiarze pokrzywdzenia powoda, ponieważ nie upewniła się przed wszczęciem egzekucji, czy pieniądze te zostały wcześniej zapłacone pełnomocnikowi pozwanej do czego miała obowiązek. Według skarżącego taki obowiązek nie wynika z żadnych przepisów i zasad korzystania z pomocy prawnej, a pozwana nie została poinformowana, że pełnomocnik procesowy pomimo otrzymania wcześniej wynagrodzenia znacznie przewyższającego stawki urzędowe za prowadzenie spraw sądowych odebrał także pieniądze od jej przeciwnika procesowego. Pozwana nie otrzymała także od pełnomocnika faktury za wykonaną usługę zastępstwa procesowego opiewającej na zasądzone koszty zastępstwa procesowego. Tym samym pozwana miała wszelkie podstawy sądzić, że koszty te nadal nie zostały przez powoda uiszczone. Dla każdej racjonalnie i logicznie i myślącej osoby zarządzającej przedsiębiorstwem, znającej zasady pełnienia usług prawniczych przez adwokatów zobowiązanych do starannego rozliczania się z pieniędzy należących do mocodawcy nie przeszłoby bowiem przez myśl, że własny pełnomocnik rozlicza się z zasądzonych na rzecz mocodawcy kosztów zastępstwa procesowego jako zwrotu wydatków na prowadzenie procesu na podstawie własnej faktury wystawionej nie mocodawcy pełnomocnika lecz jego przeciwnikowi procesowemu poza osobą mocodawcy. Ustalenia poczynione przez Sąd prowadzą więc do absurdu.

- że pozwana działała mszcząc się na powodzie za przegraną z nim sprawę, pomimo ustalenia przez Sąd, że już w dniu 19 stycznia 2011 roku wyrok zasądzający od powoda koszty zastępstwa procesowego został opatrzony w klauzulę wykonalności tj. na długo przed wydaniem wyroku korzystnego dla powoda z dnia 5 lipca 2011 roku. Według skarżącej wniosek egzekucyjny był więc tylko zwykłą konsekwencją posiadania niezrealizowanego tytułu wykonawczego. Skarżący stał też na stanowisku, że zaprzeczającym prawu podmiotowemu, logice i zasadom racjonalnego myślenia jest zarzucanie pozwanej, iż nie korzystała ze swego prawa do egzekucji należności zasądzonej wyrokiem przez ponad dwa lata i wyciąganie z tego negatywnych dla pozwanej wniosków. Pozwana wyjaśniała, iż wyrok "przeleżał" się w księgowości, ponieważ dla pozwanej kwota zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego nie była znacząca, a pracownicy księgowości nie zaksięgowwały tej kwoty na należnościach gdyż wyrok sam w sobie nie jest dokumentem księgowym.

Skarżący zarzucił też, że Sąd I instancji nierównoprawnie potraktował strony procesu dając bezzasadnie wiarę oświadczeniom powoda nie popartym żadnymi, nawet pośrednimi dowodami, natomiast nie dawał wiary w istotnych

dla pozwanej sprawach jej oświadczeniom i twierdzeniom pomimo wskazywania na ich poparcie dowodów np. faktur za wykonywane usługi prawnicze, faktury pełnomocnika pozwanej wystawionej na powoda, dowodów przelewów, pism z datami ich sporządzenia, daty klauzuli wykonalności itp. Według skarżącego nierówność stron procesu przejawiała się również przez nadmiernie formalne traktowanie przez Sąd prawa do ustosunkowania się do nowych twierdzeń strony przeciwnej nie pozwalające na ustosunkowanie się do tych twierdzeń w drodze pisma procesowego przez pozwaną. Zarzucił ponadto, że Sąd I instancji nie nałożył obowiązku udzielenia odpowiedzi na pismo procesowe powoda i z tej przyczyny dokonał zwrotu pisma procesowego pozwanej i tym samym nie wziął pod uwagę stanowiska pozwanej zawartego w tym piśmie co mogło mieć wpływ na dokonanie właściwej oceny materiału dowodowego oraz twierdzeń powoda.

Według skarżącego całkowicie dowolne jest ustalenie przez Sąd I instancji, że pozwana nie zapłaciła wyższego wynagrodzenia pełnomocnikowi za prowadzenie sprawy oraz, że przedstawione faktury oraz dowody przelewów dotyczą innych spraw. Z treści faktur wynika bowiem, że dotyczą one właśnie - sprawy będącej przedmiotem wyroku skierowanego do egzekucji. Błędne ustalenie, że sprawy mające odmienne sygnatury nie dotyczą tej samej sprawy wynika z nieuwzględnienia odmiennych sygnatur tej samej sprawy w postępowaniu nakazowym następnie skierowanej do zwykłego postępowania wskutek sprzeciwu. Zdaniem skarżącego Sąd I instancji uwzględnił gołosłowne twierdzenie powoda, że przedstawione faktury nie dotyczą wynagrodzenia za przedmiotową sprawę.

Skarżący zarzucił też, że Sąd I instancji nierówno potraktował strony procesu, ponieważ dowolnie dokonał oceny i wiarygodności stron oraz zastosował odmienne miary zachowań stron. Sąd bowiem wymagał od pozwanej zachowywania szczególnej staranności przy dbaniu o interesy przeciwnika procesowego zwalniając z tej staranności samego powoda, który otrzymał wezwanie do zapłaty oraz fakturę wystawioną przez pełnomocnika pozwanej. Powód znając treść wyroku zasądzającego koszty zastępstwa procesowego na rzecz pozwanej, a nie na rzecz pełnomocnika zrealizował fakturę za usługę, której pełnomocnik na jego rzecz nie świadczył. Powód nie poinformował pozwanej, iż uiścił zasądzone od niego koszty na wezwanie Kancelarii, nie poinformował również Komornika, że wpłacił należność do Kancelarii pełnomocnika pozwanej wobec czego skarżący wywiódł wniosek, że to właśnie powód nie dochował należytej staranności i nie zadbał o własne interesy działając wbrew przepisom ustawy o rachunkowości (m. in. art. 1, art. 4, pkt. 3, art. 6, art. 21 i 22 ustawy z dnia 29.09.1994 r.) oraz wbrew przepisom ustawy o podatku od towarów i usług (art. 7, art. 8.1, art. 106 ustawy z dnia 11.03.2004r).

Według skarżącego faktura VAT nie jest wyłącznie dokumentem rozliczeniowym dla stron jak to przyjął Sąd I instancji albowiem jest ona dowodem na to, że powód świadczył nienależnie na rzecz pełnomocnika procesowego pozwanej i że chce obciążyć skutkami swego działania pozwaną zamiast domagać się zwrotu nienależnego świadczenia od pełnomocnika, któremu nienależnie świadczył. Te okoliczności wbrew stanowisku Sądu o braku jakiegokolwiek wartości faktury jako środka dowodowego były dla sprawy istotne przy ocenie zachowania pozwanej jako zgodnych z prawem oraz spowodowania przez powoda szkody samemu sobie wskutek działania wbrew przepisom prawa.

Skarżący podniósł również zarzuty naruszenia prawa materialnego:

- art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) poprzez uznanie, iż faktura stanowi jedynie dokument o charakterze rozliczeniowym między pełnomocnikiem pozwanej, a powodem,
- art. 415 k.c. przez przyjęcie, że pozwana ze swej winy wyrządziła szkodę powodowi,
- art. 362 k.c. przez nie zastosowanie i przyjęcie, że powód nie przyczynił się do powstania szkody wyłącznie ze swej winy.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanej i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy aprobuje dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, uznając je za własne, a także zgadza się z przeprowadzoną przez ten Sąd oceną dowodów.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania wskazać należy, że niezasadny okazał się w niniejszej sprawie zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Powyższy przepis przyznaje bowiem Sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, wiedzy powszechnej bądź z zasadami doświadczenia życiowego. Przypomnieć również należy, że aby skutecznie zarzucić naruszenie swobodnej oceny dowodów skarżący powinien wskazać, który konkretnie dowód mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy sąd uznał za wiarygodny i mający moc dowodową albo za niewiarygodny i nie mający mocy dowodowej a także w czym przy tej ocenie przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2002 r., I CKN 132/01, (...) Prawnej LEX nr 53144). Dodać także należy, że do uznania trafności zarzutu apelacji w tym zakresie nie wystarcza samo przekonanie strony o innej aniżeli przyjął Sąd doniosłości tego dowodu i poddanie go odmiennej ocenie. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku w sprawie o sygn. akt IV CKN 1316/00, (...) Prawnej LEX nr 80273 zgodnie z którym jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne, a tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd. W niniejszej sprawie zdaniem Sądu Okręgowego zasady z art. 233 § 1 k.p.c. nie zostały naruszone, gdyż ocena zgromadzonego materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne zostały dokonane przez Sąd I instancji w sposób prawidłowy i brak jest podstaw do podzielenia stanowiska apelującego co do ich nieprawidłowości. Sąd Rejonowy uznając za wiarygodne zebrane w sprawie dowody z dokumentów urzędowych w postaci niekwestionowanych przez strony kserokopii odpisów wyroków: Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 30 września 2008 roku o sygn. akt V GC 42/08 oraz Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 13 lutego 2009 roku o sygn. akt XII Ga 9/09 oraz z dowodów z dokumentów prywatnych w postaci pisma adwokata P. Z. (1) z dnia 16 lutego 2009 roku a także faktury VAT nr (...) i zapisów dotyczących tego dokumentu prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy trafnie przyjmując, że powód uiszczając na rachunek bankowy podany przez pełnomocnika procesowego pozwanej – adwokata P. Z. (1) w piśmie z dnia 16 lutego 2009 roku zapłacił wobec pozwanego w dniu 27 lutego 2009 roku kwotę 3.600,00 złotych tytułem zwrotu zasądzonych wskazanymi wyżej wyrokami kosztów procesu. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy biorąc pod uwagę treść przepisu art. 91 pkt 5 k.p.c. zgodnie z którym pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do odbioru kosztów procesu od strony przeciwnej słusznie takie działanie strony powodowej, wbrew zarzutom apelacji, ocenił jako spełnienie zobowiązań wynikających z w/w wyroków przy zachowaniu staranności wymaganej od powoda w zaistniałej sytuacji. Skoro bowiem pozwany nie kwestionował w odpowiedzi na pozew faktu występowania w sprawach przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku o sygn. akt V GC 42/08 oraz przed Sądem Okręgowym w Gdańsku o sygn. akt XII Ga 9/09 adwokata P. Z. (1) jako jego pełnomocnika procesowego, jak również nie wykazał by w stosunku do tego adwokata pozwany cofnął skutecznie pełnomocnictwo procesowe powód nie miał żadnych podstaw by kwestionować skierowane wobec niego przez adwokata P. Z. (1) pismem z dnia 16 lutego 2012 roku żądanie zapłaty, tym bardziej, iż ciążył na nim stwierdzony prawomocnymi wyrokami obowiązek do wykonania tego żądania. W świetle powyższego uznać należało, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził w niniejszej sprawie ocenę dowodów a na jej podstawie poczynił trafne wnioski prawne. Zdaniem Sądu Okręgowego – Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż powód w reakcji na wezwanie z dnia 16 lutego 2009r. (wystosowane w bezpośrednim następstwie czasowym po zakończeniu postępowań sądowych) spełnił wobec pozwanego zasądzone w/w wyrokami świadczenie płacąc je do rąk pełnomocnika procesowego pozwanego. W tej sytuacji z uwagi na treść art. 91 pkt 5 k.p.c. powód nie miał obowiązku ustalać , czy pozwany wie o wystosowaniu przez adw. P. Z. wezwaniu do zapłaty oraz badać jaki jest stan rozliczeń z tytułu wynagrodzenia za prowadzenie w/w sprawy pomiędzy pozwanym

a reprezentującym go pełnomocnikiem. W tym miejscu podkreślić też należy, iż okoliczność, że pozwany zapłacił swojemu pełnomocnikowi jakieś kwoty z tytułu prowadzenia w/w sprawy nie jest równoznaczne z tym, iż pozwany zapłacił pełnomocnikowi za prowadzenie w/w sprawy całe należne mu wynagrodzenie. Kwestia roszczeń wynikających ze stosunku zlecenia pomiędzy mocodawcą a pełnomocnikiem w żaden sposób nie może wpływać na sytuację prawną powoda.

W kontekście powyższego zarzut nielogiczności rozumowania Sądu I instancji w tym względzie ocenić należało jako chybiony. W realiach sprawy nie potwierdził się także zarzut niewszechstronnego rozważenia przez Sąd Rejonowy dowodów. Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranych w sprawie dowodów uwzględnił bowiem wszystkie przeprowadzone dowody w postępowaniu, co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a skarżący nie wskazał w apelacji, który konkretnie dowód został jego zdaniem pominięty przez Sąd I instancji wobec czego zarzut nie wszechstronnego rozważenia dowodów należało ocenić jako nietrafny.

Nie mógł także odnieść zamierzonego dla skarżącego rezultatu zarzut naruszenia art. 210 § 2 k.p.c. zgodnie z którym każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych. Adresatem przedmiotowej regulacji są bowiem strony postępowania, a nie sąd, wobec czego wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy nie mógł naruszyć wzmiankowanego przepisu. Podkreślić w tym miejscu także należy, że sąd nie ma możliwości zmuszenia strony do złożenia w procesie oświadczenia o określonej treści, albowiem wszelkie podejmowane przez strony czynności procesowe mają charakter dyspozytywny, a sąd może jedynie ocenić w oparciu o treść innych przepisów postępowania uchybienie przez stronę takiemu obowiązkowi i wywieść z tego określone skutki procesowe przewidziane w art. 230 k.p.c. uznając w sytuacji nie wypowiedzenia się przez stronę co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, mając na uwadze wyniki całej rozprawy twierdzenia tej strony za przyznane. W realiach niniejszej sprawy jak wskazuje skarżący w zarzucie apelacji na jego twierdzenia złożone przed Sądem I instancji, iż wystawiając fakturę powodowi za świadczenie usługi pełnomocnik pozwanego działał również na rzecz powoda w tej czy innej sprawie powód w piśmie procesowym oświadczył, że są to insynuacje i że tak nie było. Wskazać zatem należy, że powód kwestionując stanowisko procesowe pozwanego odniósł się w sposób wyraźny do jego twierdzeń. Brak jest zatem podstaw aby uznać, by powód uchybił tym samym wskazywanej przez skarżącego dyspozycji przepisu art. 210 § 2 k.p.c.

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 6 k.c. (mylnie oznaczony przez skarżącego jako k.p.c.) w związku z art. 232 k.p.c. polegający zdaniem skarżącego na niewłaściwej ocenie przez Sąd Rejonowy wiarygodności twierdzeń pozwu. Zaznaczyć bowiem należy, że dyspozycja przepisu 6 k.c. wskazuje na rozkład ciężaru dowodu czyli rozstrzyga, na której ze stron procesu spoczywa obowiązek udowodnienia określonych faktów i przedstawienia dowodów. W żaden sposób omawiane unormowanie nie odnosi się do kwestii oceny skuteczności wykazania przez stronę dowodzonych okoliczności. W związku z powyższym w sytuacji gdy strona na której spoczywa ciężar wykazania określonego faktu nie zdoła go wykazać przepis art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. nie może doznać naruszenia, albowiem jego dyspozycja nie reguluje tej kwestii, a czynią to odpowiednie przepisy postępowania. Powyższy pogląd nie jest odosobniony w judykaturze i znajduje potwierdzenie w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. wyroki SN z dnia 19 grudnia 2012 roku, II CNP 41/12, (...) Prawnej LEX nr 1288620, z dnia 29 kwietnia 2011 roku, I CSK 517/10, (...) Prawnej LEX nr 960502; z dnia 20 stycznia 2011 r., I CSK 409/10, (...) Prawnej LEX nr 738082; z dnia 5 listopada 2010 r., I CSK 23/10, (...) Prawnej LEX nr 786548; z dnia 6 października 2010 r., II CNP 4/10, (...) Prawnej LEX nr 970065; wyrok z dnia 15 lipca 2010 roku, IV CSK 25/10, (...) Prawnej LEX nr 885020; z dnia 25 czerwca 2010 r., I CSK 544/09, (...) Prawnej LEX nr 737245; z dnia 16 czerwca 2010 r., I CSK 482/09, (...) Prawnej LEX nr 607236; z dnia 29 stycznia 2008 r., IV CSK 452/07, (...) Prawnej LEX nr 371409; z dnia 16 maja 2003 r., I CKN 389/01, (...) Prawnej LEX nr 82281; z dnia 28 czerwca 2000 r., IV CKN 77/00, (...) Prawnej LEX nr 533847; z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, (...) Prawnej LEX nr 496544). Podobnie przepis art. 232 zd. 1 k.p.c. wskazuje jedynie na ciężar dowodu w znaczeniu procesowym, czyli nakłada na strony postępowania obowiązek przedstawienia dowodów na fakty z których wywodzą skutki prawne. Nie reguluje natomiast kwestii oceny skuteczności wykazania przez stronę dowodzonych okoliczności. Dodać przy tym należy, że regulacja z art. 232 zd. 1 k.p.c. nie stanowi podstawy wyrokowania Sądu i

nie może mieć wpływu na poprawność wydanego przez Sąd rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2008 roku, I CSK 426/07, (...) Prawnej LEX nr 465919).

W rozpoznawanej sprawie w ocenie Sądu Okręgowego – Sąd I instancji nie naruszył zasad określonych w w/w przepisach bowiem prawidłowo przyjął, iż ciężar dowodu wykazania zasadności dochodzonego roszczenia odszkodowawczego opartego na treści art. 415 k.c. spoczywał na stronie powodowej i prawidłowo uznał, że powód udowodnił przesłanki odpowiedzialności pozwanego określone tym przepisem, a zatem bezprawność działania pozwanego na skutek którego powód poniósł określoną szkodę majątkową i zawinięcie pozwanej. Sąd Okręgowy w pełni podziela rozważania prawne zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w zakresie oceny bezprawności działania pozwanego w zakresie ponownego egzekwowania objętych tytułami wykonawczymi a wcześniej zapłaconych przez powoda należności. Dodać do tego należy, iż bezprawność zachowania polega na przekroczeniu mierników i wzorców wynikających zarówno z wyraźnych przepisów, zwyczajów, utartej praktyki, jak i zasad współżycia społecznego (wyrok SN z dnia 22 września 1986 r., IV CR 279/86, LEX nr 530539). Bezprawność oznacza ujemną ocenę porządku prawnego o zachowaniu się sprawcy szkody. Przy czym zachowaniem bezprawnym będzie zachowanie sprzeciwiające się porządkowi prawnemu jako całości, niezależnie od tego, czy jest ono zawinione, czy też niezawinione (zob. B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, Wina lekarza..., s. 121). Z tak rozumianym bezprawnym zachowaniem pozwanego mamy zaś do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd I instancji prawidłowo również przypisał pozwanemu winę za wyrządzoną powodowi szkodę, jednakże w ocenie Sądu Okręgowego zachowanie pozwanego należało zakwalifikować jako co najmniej winę nieumyślną – niedbalstwo polegające na niezachowaniu należytej staranności przewidzianej art. 355 § 2 k.c. Nawet bowiem gdyby pozwany, jak twierdzi nie wiedział, że powód spełnił stwierdzone wyrokami roszczenie do rąk jej pełnomocnika procesowego, to przy dołożeniu należytej staranności mógł i powinien był o tym wiedzieć. W tej sytuacji okoliczność, iż Sąd I instancji ocenił winę pozwanego jako umyślną nie miało wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia wyroku z dnia 21 lutego 2013r.

Nietrafny okazał się także zarzut naruszenia przepisu art. 230 k.p.c. polegający zdaniem skarżącego na niezastosowaniu i uznaniu, że wyniki rozprawy nie pozwalają uznać za przyznanie przez powoda twierdzeń strony pozwanej, a także naruszenie zasady kontrydiktoryjności procesu i równego traktowania stron procesu. Jak wynika bowiem z pisma procesowego powoda z dnia 10 września 2012 roku stanowiącego odpowiedź na stanowisko procesowe pozwanego powód podtrzymał żądanie pozwu a także zaprzeczył wszelkim twierdzeniom pozwanej poza tymi, które w sposób wyraźny nie przyznał. W ocenie Sądu Okręgowego takie stanowisko procesowe powoda wbrew zarzutowi skarżącego nie pozwoliło ustalić jakichkolwiek okoliczności stanu faktycznego sprawy na podstawie wynikającego z art. 230 k.p.c. milczącego przyznania faktów, ponieważ powód zakwestionował w całości zaprezentowanym przez pozwanego okolicznościom faktycznym. Podkreślić również należy, że skarżący nie sprecyzował w swym zarzucie, które konkretnie okoliczności faktyczne wskazywane przez pozwanego Sąd Rejonowy miał ocenić jako przyznane przez powoda jak również w żaden sposób nie uzasadnił go. W świetle powyższego Sąd Rejonowy nie dopatrując się w niniejszej sprawie uchybienia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 230 k.p.c. uznał przedmiotowy zarzut za niezasadny. W sprawie nie mógł również odnieść skutku podniesiony w apelacji zarzut naruszenia zasady kontrydiktoryjności procesu i równego traktowania stron procesu albowiem skarżący reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie podał ani w żaden sposób nie umotywował w czym konkretnie i która konkretnie decyzja procesowa sądu spowodowała postawienie takiego zarzutu, a Sąd Okręgowy badając prawidłowość prowadzonego przez Sąd Rejonowy postępowania nie znalazł podstaw do uznania takiego zarzutu za uzasadniony.

Jako chybiony należało także potraktować zarzut naruszenia art. 231 k.p.c. Przedmiotowy przepis definiuje pojęcie domniemania faktycznego jako wnioskovania polegającego na uznaniu za ustalony fakt mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy z innych ustalonych faktów. Jak wynika z treści tego przepisu ustawodawca przewidział w nim jedynie możliwość, a nie obowiązek skorzystania z tej instytucji prawa procesowego co oznacza, że pozostawił swobodnemu uznaniu Sądu możliwość jego zastosowania. Jak podkreśla się w orzecznictwie przepis art. 231 k.p.c. znajdzie zastosowanie w razie braku bezpośrednich środków dowodowych (por. wyrok SN z 12 kwietnia 2001 r., II CKN 410/00, niepubl.) albo istnieją znaczne utrudnienia dla wykazania faktu, a jednocześnie jego ustalenie

jest możliwe przy zastosowaniu reguł logicznego rozumowania przy uwzględnieniu zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie decydując się w niniejszej sprawie na ustalenie stanu faktycznego przy pomocy wnioskowania określonego w art. 231 k.p.c. nie naruszył tego przepisu postępowania, albowiem nie miał takiego obowiązku zważywszy, że brak było usprawiedliwionych podstaw do jego zastosowania. Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny nie pozwalał na przeprowadzenie wnioskowania w kierunku stanowiska zadowolającego stronę skarżącą.

Sąd Okręgowy za słuszny uznał natomiast zarzut pozwanego w zakresie sprzeczności ustaleń sądu z zebrany materiał dowodowy polegającym na przyjęciu zdaniem skarżącego wbrew istniejącym dowodom, że pozwana wiedziała przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego względem powoda, że powód dwa lata wcześniej dokonał już zapłaty kosztów zastępstwa procesowego do rąk pełnomocnika pozwanej. W przekonaniu Sądu Okręgowego wnioskowanie Sądu I instancji wyłącznie w oparciu o treść pisma partnera kancelaryjnego pełnomocnika procesowego pozwanej wystosowanego już po wszczęciu egzekucji i dokonaniu zapłaty egzekwowanej kwoty przez powoda jest zbyt daleko idące i sprzeczne z zasadami dedukcji. Rację ma bowiem skarżący, iż ustalenie Sądu I instancji o posiadaniu przez niego wiedzy o zaspokojeniu roszczeń pełnomocnikowi pozwanego wywiedziona jedynie z treści pisma adwokata T. C. (3) z dnia 18 sierpnia 2011 roku „iż informuje i przypomina, że Kancelaria (...) wystąpiła o zapłatę zasądzonych od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego przekracza zasady swobodnej oceny dowodów. Powód bowiem nie zaoferował, żadnego dowodu, który potwierdzał ponad wszelką wątpliwość, iż pozwany o tych czynnościach swojego pełnomocnika wiedział. Powyższe uchybienie nie miało jednak istotnego znaczenia dla oceny prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji albowiem Sąd Rejonowy mając na względzie przepis art. 355 § 2 k.c. poczynił stronie pozwanej zarzut braku należytej staranności przy złożeniu wniosku egzekucyjnego do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni bez uprzedniego zbadania, czy powód zapłacił zasądzone koszty procesu bezpośrednio pełnomocnikowi pozwanego. To zaś wystarczało do przypisania pozwanemu odpowiedzialności za bezprawne, zawinione w stopniu niedbalstwa doprowadzenie powoda do ponownego zaspokojenia orzeczonych i uprzednio zaspokojonych kosztów procesu.

Jako nie zasadny Sąd Okręgowy uznał natomiast zarzut naruszenia art. 91 k.p.c. polegający zdaniem skarżącego na niezasadnym uznaniu, że w niniejszej sprawie pełnomocnictwo pełnomocnika pozwanej było pełnomocnictwem procesowym pełnym, a nie pełnomocnictwem ograniczonym wyłącznie do reprezentowania pozwanej przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku, chociaż taki wniosek wynika z treści pełnomocnictwa z dnia 19 listopada 2007 roku. Wskazać bowiem należy, że twierdzenia skarżącego w tym względzie są gołosłowne, albowiem nie zaoferował na nie żadnych środków dowodowych, w tym w szczególności dowodu z dokumentu prywatnego w postaci rzezonego pełnomocnictwa procesowego z dnia 19 listopada 2007 roku. Wobec tego, że pozwany przyznał, że P. Z. (1) był pełnomocnikiem procesowym w toczących się przed Sądem Rejonowym i Sądem Okręgowym sprawach o sygn. akt V GC 42/08 i XII Ga 9/09 uznać należało, że Sąd Rejonowy mając na względzie powyższy przepis zgodnie z którym pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, nie wyłączając odbioru kosztów procesu od strony przeciwnej prawidłowo zastosował go w niniejszej sprawie.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 92 k.p.c. polegający według skarżącego na nie zbadaniu zakresu pełnomocnictwa z dnia 19 listopada 2007 roku oraz poprzez nie uznanie, iż ww. pełnomocnictwo było pełnomocnictwem ograniczonym tylko do występowania pełnomocnika przed Sądem i powinno być oceniane przy zastosowaniu przepisów kodeksu cywilnego zwłaszcza, że pełnomocnictwo wbrew ustaleniom Sądu nie nosiło w nazwie pełnomocnictwo procesowe. Wskazać bowiem należy, że skarżący pomimo powoływania się na przedmiotowy dokument pełnomocnictwa procesowego nie zaoferował go w niniejszym procesie. Dodać także należy, że w odpowiedzi na pozew jak również w toku postępowania przed Sądem I instancji skarżący utrzymywał, że P. Z. (1) był jego pełnomocnikiem procesowym w toczących się przed Sądem Rejonowym i Sądem Okręgowym sprawach o sygn. akt V GC 42/08 i XII Ga 9/09. Kwestionowanie zatem na etapie apelacji swoich twierdzeń i nie potwierdzone żadnym środkiem dowodowym twierdzenie skarżącego, że z P. Z. (3) nie wiązało go pełnomocnictwo procesowe lecz cywilne należało potraktować jako budzące zdziwienie i gołosłowne.

Nie mógł odnieść dla skarżącego skutku zarzut naruszenia art. 247 k.p.c. polegający według skarżącego na nie przeprowadzeniu dowodu ponad osnowę dokumentu z przesłuchania strony powodowej na okoliczność wystawienia faktury przez pełnomocnika pozwanej już tego powodu, że po wydaniu w dniu 7 lutego 2013 roku przez Sąd I instancji postanowienia w przedmiocie ograniczenia dowodu z przesłuchania stron do przesłuchania pozwanego (k. 82 akt sprawy) obecny na tym posiedzeniu pełnomocnik pozwanego nie zgłosił w dalszym toku postępowania przed Sądem I instancji zastrzeżenia do protokołu o ewentualnym uchybieniu przez Sąd Rejonowy w tym względzie przepisom postępowania. Wobec tego więc, że podniesiony zarzut w apelacji nie dotyczy przepisów postępowania, których naruszenie Sąd Okręgowy powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, a skarżący nie uprawdopodobnił, iż nie zgłosił przed Sądem I instancji zastrzeżenia bez swojej winy, uznać należało stosownie do art. 162 k.p.c., że skarżący utracił prawo powoływania się w apelacji na to ewentualne uchybienie przez Sąd Rejonowy przepisom postępowania.

Niezasadny okazał się także zarzut wadliwości poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy opierając się na wskazanych wyraźnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodach, które poddał swobodnie i prawidłowej ocenie ustalił w ocenie Sądu Okręgowego w sposób rzetelny stan faktyczny w niniejszej sprawie, a podniesione w tym względzie zarzuty apelacji należało potraktować jako nieuprawnioną polemikę.

Nietrafny okazał się także zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) poprzez uznanie, iż faktura stanowi jedynie dokument o charakterze rozliczeniowym między pełnomocnikiem pozwanej, a powodem. Wskazać bowiem należy, że Sąd Rejonowy odnosząc się do stanowiska procesowego strony pozwanej i przeprowadzając ocenę dowodu z załączonej do akt sprawy faktury VAT wskazał, że przedmiotowa faktura nie mogła stanowić samoistnej przesłanki przemawiającej za niezasadnością powództwa, albowiem faktura VAT stanowi dokument o charakterze rozrachunkowym, i jako taki nie kreuje per se stosunku zobowiązaniowego. Takie stanowisko Sądu Rejonowego w świetle przepisów prawa cywilnego było w pełni prawidłowe i uzasadnione. Podniesiony zatem w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) nie mógł odnieść zamierzonego dla skarżącego rezultatu.

Sąd nie podzielił zapatrywania skarżącego jakoby w niniejszej sprawie miało dojść do naruszenia art. 415 k.c. przez przyjęcie, że pozwana wyrządziła ze swej winy szkodę powodowi, jak również do naruszenia art. 362 k.c. przez przyjęcie, że powód nie przyczynił się do powstania szkody. W realiach niniejszej sprawy jak wyżej wskazano powód uiszczając na rachunek bankowy podany przez pełnomocnika procesowego pozwanej – adwokata P. Z. (1) w piśmie z dnia 16 lutego 2009 roku zapłacił na jej rzecz w dniu 27 lutego 2009 roku kwotę 3.600,00 złotych tytułem zwrotu zasądzonych wskazanymi wyżej wyrokami kosztów procesu. Takie zachowanie powoda w świetle przepisu art. 91 pkt 5 k.p.c. zgodnie z którym pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do odbioru kosztów procesu od strony przeciwnej było w pełni prawidłowe i zasadne wobec czego nie sposób zakwalifikować je jako przyczynienie się w rozumieniu art. 362 k.c. do powstania szkody. Podobnie w opinii Sądu Okręgowego zachowanie powoda, który w obawie przed wdrożeniem przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni egzekucji dążąc do jak najszybszego uchylecia zajęcia komorniczego z jego rachunku bankowego uiszczył Komornikowi Sądowemu kwotę 4.185,70 złotych z tytułu poprzednio uiszczonych na rzecz pozwanego kosztów procesu zasądzonych wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 30 września 2008 roku o sygn. akt V GC 42/08 oraz Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 23 marca 2009 roku o sygn. akt XII Ga 9/09 nie sposób potraktować jako „przyczynienie się” do powstania szkody. Zaznaczyć także należy, że pozwany składając do Komornika Sądowego wnioski o przeprowadzenie egzekucji świadczenia, które strona powodowa spełniła na wezwanie pełnomocnika procesowego pozwanego bez uprzedniego zbadania czy dochodzone w egzekucji żądanie nie zostało już spełnione do rąk jego pełnomocnika nosiło cechę bezprawności, zawinięcia i spowodowało szkodę w majątku powoda wobec czego Sąd I instancji prawidłowo uznał takie zachowanie pozwanego za czyn niedozwolony trafnie stosując w niniejszej sprawie przepis art. 415 k.c.

Mając zatem na względzie powyższe okoliczności faktyczne i prawne Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja pozwanego jest bezzasadna, i dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją w całości, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu uznając stroną powodową za wygrywającą to postępowanie w całości o czym orzekł w punkcie II wyroku. Kosztem poniesionym przez powoda było wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego adwokatem w kwocie 300 złotych. Wysokość wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi określono w oparciu o § 6 pkt 3 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).